

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 225.891 van 19 december 2013

in de zaak A. 206.011/VII-38.625.

In zake : Petra DE CEUSTER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Georges Reniers
 kantoor houdend te 3010 Leuven
 Kortrijksestraat 178
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenbergh
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 augustus 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 14 juni 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 22 april 2011, tot intrekking van de wapenvergunningen van Petra De Ceuster en van haar recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Georges Reniers, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is in het bezit van een Vlaams en een Duits jachtverlof op basis waarvan een aantal wapens op haar naam geregistreerd staan. Daarenboven beschikt zij over een vergunning voor het bezit van drie vuurwapens.

3.2. Zij woont samen met haar partner, die eigenaar was van verschillende vuurwapens. Op 3 juni 2008 wordt hem een vergunning voor die wapens geweigerd waarna hij een deel van zijn wapens overdraagt aan verzoekster.

3.3. Op 23 april 2010 deelt de procureur des Konings te Turnhout aan de gouverneur van de provincie Antwerpen mee dat de wapens die toebehoren aan de partner van verzoekster niet kunnen worden overgedragen aan haar "aangezien er door de weigering van een wapenvergunning aan de heer (...) belastende randelementen zijn in verband met de overname van deze wapens door zijn echtgenote (en) de wapens in het gezin aanwezig blijven en opnieuw ter beschikking komen van de heer (...)". Op 28 oktober 2010 adviseert de procureur des Konings bovendien de wapenvergunningen van verzoekster in te trekken.

3.4. Nadat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten over de voorgenomen intrekking van haar wapenvergunningen en van haar recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, alsook over een voorstel om de wapens op een andere locatie dan thuis te bewaren, beslist de gouverneur van de provincie Antwerpen op 22 april 2011 om de wapenvergunningen van verzoekster evenals haar recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens in te trekken. Die beslissing wordt als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat met mijn besluit van 3 juni 2008 de aanvraag tot het bekomen van wapenvergunningen in hoofde van de heer (...) werd geweigerd ingevolge een veroordeling zoals bedoeld in artikel 5, §4, 2°, b) van de wapenwet van 8 juni 2006;

Overwegende dat rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die zijn veroordeeld voor misdrijven die zijn opgesomd in artikel 5, §4 van de wapenwet, kan worden aangenomen dat wanneer vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken gepleegd heeft, dit aanleiding kan geven tot het intrekken, beperken of schorsen van de vergunning en/of het recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens;

Overwegende dat die redenering ook opgaat voor personen die deel uitmaken van het gezin van de veroordeelde, omdat deze laatste door de aanwezigheid van wapens op hetzelfde adres hierover kan beschikken;

Overwegende dat om die reden aan mevrouw De Ceuster een voorstel werd geformuleerd om haar wapens te bewaren in de schietclub waar zij lid van is en dat ze in geen geval thuis mogen bewaard;

Overwegende dat betrokkene het voorstel niet aanvaardt;

Overwegende dat ofschoon er geen enkele aanwijzing is dat betrokkene zelf een gevaar voor de openbare orde zou betekenen, ingevolge de veroordeling van de samenwonende partner, de aanwezigheid van wapens

binnen het gezin, een gevaar kan opleveren voor de openbare orde;
(...)"

3.5. Bij schrijven van 19 mei 2011 tekent verzoekster tegen de voormelde beslissing van de provinciegouverneur beroep aan bij de minister van Justitie.

3.6. De procureur des Konings te Turnhout handhaaft op 1 september 2011 zijn advies van 28 oktober 2010.

3.7. Op 8 december 2011 worden verzoekster en haar raadsman gehoord.

3.8. Op 14 juni 2012 verwerpt de minister van Justitie het beroep van verzoekster tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 22 april 2011 tot intrekking van haar wapenvergunningen en van haar recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens.

Dit is het thans bestreden besluit, dat gemotiveerd is als volgt :

"(...)

Op basis van artikel 11, §1, tweede lid en artikel 13, eerste lid van de wapenwet kan de gouverneur - indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren - respectievelijk de vergunning of het recht om het wapen voorhanden te hebben bij een met reden omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken, na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings van het arrondissement waar men zijn verblijfplaats heeft en volgens een procedure bepaald door de Koning.

(...)

Of er al dan niet gevaar dreigt voor de openbare orde en veiligheid moet worden aangetoond aan de hand van concrete elementen. Bovendien moet rekening gehouden worden met het principe van de proportionaliteit; zo moeten de aangehaalde elementen voldoende ernstig zijn om een beperking, schorsing of intrekking van een vergunning te rechtvaardigen.

Het proportionaliteitsbeginsel vereist meer bepaald dat een bestuur geen sanctie kan opleggen waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen. Een beslissing waartoe geen redelijk denkend mens bij

een afweging van de betrokken belangen had kunnen geraken, doet immers vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgehad.

In casu zijn de af te wegen belangen de openbare orde en veiligheid (zowel voor uzelf als voor uw omgeving) enerzijds, en de vrijheid om uw hobby als jager en sportschutter te kunnen uitoefenen zoals u reeds jaren heeft gedaan. Meer bepaald moet overwogen worden of wapenbezit in uwen hoofde de openbare orde zou kunnen verstoren.

In casu zijn er niet zozeer bezwaren van openbare orde in uwen hoofde, doch wel in deze van de persoon met wie u samenwoont. Aan de heer (...) werd immers op 3 juni 2008 wapenbezit geweigerd door de gouverneur wegens de volgende redenen:

- de heer (...) liep in het verleden diverse veroordelingen op, onder meer bij vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout dd. 31 januari 1973, waarbij hij veroordeeld werd voor feiten van diefstal, strafbaar gesteld door artikel 461 Strafwetboek, tot een geldboete van 100 frank te verhogen met de opdecimen. Deze veroordeling is een veroordeling zoals bedoeld in artikel 5, §4, 2°, b) van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens. Overeenkomstig artikel 11, §3, 2° van de wapenwet komt de heer (...) derhalve niet in aanmerking voor het bekomen van een wapenvergunning (advies van de procureur des Konings te Turnhout d.d. 16 mei 2008 inzake de vergunningsaanvragen van de heer (...)).

Bij nazicht van het dossier van de heer (...) is gebleken dat hij de volgende veroordelingen heeft opgelopen:

- Correctionele rechtbank te Turnhout d.d. 31 januari 1973 wegens diefstal - meer bepaald het bedrieglijk hebben weggenomen van een draagbaar radiotoestel Acec ter waarde van 5000 frank te nadele van de heer (...) op 27 juni 1972 te Herentals;
- Correctionele rechtbank te Mechelen d.d. 26 juni 1989 wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf - meer bepaald het helen van 50 travellerchecks ter waarde van 315.000 frank, welke bedrieglijk werden weggenomen, verduisterd of door een misdaad of wanbedrijf werden verkregen, ten nadele van NV Kredietbank en/of Regie der Posterijen in 1985;
- Correctionele rechtbank te Turnhout d.d. 19 januari 1994 wegens verdovende middelen en psychotrope stoffen - meer bepaald betrof het misdrijf een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon met name inzake transport van hasjij en amfetamines in 1992 en 1993 te Kasterlee;
- Politierechtbank te Turnhout d.d. 5 november 2003 inzake verkeer;
- Politierechtbank te Turnhout d.d. 15 juni 2005 wegens intoxicatie aan het stuur.

Het betreffen meerdere belastende feiten die de heer (...) op zeer onderscheiden tijdstippen pleegde (in 1972, in 1985, in 1992-1993 en in 2004). Tussen elk van de feiten waarop deze veroordelingen betrekking hebben, zit een tijdsperiode van ongeveer 10 jaar.

Dit toont aan dat de heer (...) met een verontrustende regelmaat met het gerecht

in aanraking blijft komen en dit om zeer diverse en soms ernstige feiten.

Tijdens uw hoorrecht licht u toe dat de diefstal het gevolg was van een banale weddenschap omtrent het al dan niet kunnen wegnemen van een radio uit een wagen.

Wat betreft de andere veroordelingen stelt uw raadsman dat deze niet relevant zijn aangezien zelfs de procureur des Konings hier niet naar verwijst en aangezien ze niet meer actueel zijn.

Bij nazicht van deze andere veroordelingen blijkt hieruit echter dat de heer (...):

- tussen 13 mei 1985 en 2 juni 1985, 50 travellerchecks ter waarde van 315.000 F geheeld te hebben ten nadele van NV Kredietbank en/of Regie der Posterijen;
- tussen 11 mei 1992 en 16 juni 1993 als hoofd van een vereniging opereerde, met name door in te staan voor de contacten met de klanten, de planning en organisatie van het transport en de aanstelling van de koeriers en hun begeleiders met het oog op internationale drughandel van onder meer amfetamines waarvan uitdrukkelijk in het vonnis gesteld werd dat dit 'een zonder meer gevaarlijk product is voor de volksgezondheid' en dit omwille van 'geldhonger'. Uit het vonnis blijkt tevens dat hij ter zitting toegaf in het recente verleden een gevangenisstraf van zes jaar te hebben opgelopen in Zweden wegens amfetaminehandel. Volgens de rechtbank illustreert dit de persoonlijkheid van de heer (...) die er duidelijk voor gekozen heeft om van de handel in verdovende middelen zijn beroep te maken;
- op 1 december 2004 geïntoxiceerd een voertuig heeft bestuurd.

Wat de laatste veroordeling betreft, dient er op gewezen te worden dat alcoholgebruik in combinatie met het besturen van een voertuig mensenlevens in gevaar brengt, zowel het eigen leven als dat van anderen. In België heeft men de strafbare grens vastgesteld - gemeten middels een ademanalyse - op een alcoholconcentratie van ten minste 0,22 milligram per liter uitgeademde alveolaire lucht of - gemeten met een bloedanalyse - op een alcoholconcentratie van ten minste 0,5 gram per liter bloed; alles wat hoger ligt, wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Indien men ervoor kiest om in dergelijke omstandigheden toch een voertuig te besturen, dan gaat men ervan uit dat men dat gevaar aanvaardt. Dergelijk gedrag is niet verenigbaar met het bezit van wapens aangezien hiermee wordt bewezen dat men geen rekening houdt met regels die de openbare orde en veiligheid (in dit geval de verkeersveiligheid) ten goede moeten komen.

Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Turnhout d.d. 19 januari 1994 blijkt verder dat de heer (...) bewust heeft meegewerkt aan een internationale drughandel waar onder meer amfetamines mee gemoeid waren, hetgeen een gevaarlijk product is voor de volksgezondheid, en dit louter uit 'geldhonger'. Hieruit blijkt dat winstbejag hem nader aan het hart lag dan het respect voor de wetten en vooral de gezondheid van de medemens. Bovendien blijkt uit het vonnis dat de heer (...) nog recent daarvoor in Zweden was veroordeeld wegens amfetaminezwendel waarvoor hij een gevangenisstraf van zes jaar had opgelopen.

En tenslotte heeft de heer (...) zich schuldig gemaakt aan diefstal en heling

waarbij deze misdrijven een bedrieglijk opzet veronderstellen en waarbij het eerste feit dateert van 1972 maar het volgende van 1985, zijnde 13 jaar later.

Het voorgaande leidt tot het onvermijdelijke besluit dat de heer (...) zich geregeld schuldig heeft gemaakt aan ernstige misdrijven. Niks wijst er dan ook op dat de heer (...) zich in de toekomst niet meer schuldig zou maken aan gelijkaardige of andere misdrijven. Minstens is het vertrouwen dat men in hem moet kunnen stellen, ernstig geschaad.

Bijgevolg zijn er voldoende ernstige en concrete redenen voorhanden die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen in hoofde van de heer (...) - waarmee u samenwoont - een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen. Zijn gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor hij niet kan genieten van het noodzakelijke vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter.

Het voorhanden hebben van wapens op hetzelfde adres waar de heer (...) verblijft, betekent hoe dan ook dat hij toegang kan krijgen tot die wapens, hetgeen zou indruisen tegen de beslissing van de gouverneur tot weigering van het wapenbezit aan de heer (...) teneinde de openbare orde en veiligheid te vrijwaren.

Om voormelde redenen is het wenselijk en zelfs noodzakelijk dat de heer (...) zich geen toegang meer kan verschaffen tot vuurwapens, zeker niet wanneer deze wapens zich in zijn eigen woning zouden bevinden.

Omdat er lastens uw eigen moraliteit vooralsnog geen belastende elementen gekend zijn, zou het volledig ontszeggen van enig wapenbezit in uwen hoofde een onevenredige beslissing zijn.

Daarom kan u wapenbezit worden toegekend op voorwaarde dat u uw wapens niet op uw verblijfplaats bewaart.

De gouverneur van de provincie Antwerpen stelde u dan ook terecht voor om u de vergunningen en het recht tot het voorhanden hebben van uw vuurwapens toe te staan op voorwaarde dat u de wapens bewaart bij een erkend persoon of in een beveiligde ruimte van een schietstand.

Wat betreft de korte vuurwapens meldde u deze te kunnen onderbrengen bij de schietclub N.V. BEACENTER te Stalenstraat 211 b2, 3600 Genk-Waterschei, doch hierbij merkte u op dat deze oplossing in het geheel niet mogelijk is voor uw jachtwapens. U gaat immers zeer frequent jagen, zowel in België als in het buitenland (vnl. Duitsland) waarvoor u zeer vroeg op de dag moet vertrekken en alsdan geen toegang heeft tot voormelde schietclub. Zodoende zou het u onmogelijk zijn om in de toekomst nog uw jachtactiviteiten uit te oefenen.

Uit het dossier is evenwel gebleken dat u al uw jachtwapens verkocht heeft, en dat de overige gestolen waren. Dit betekent dat u momenteel geen eigenaar meer bent van jachtwapens, wat het zeer ongeloofwaardig maakt dat u de twee lichte pistolen nog kan hanteren voor de jacht. Deze wapens dienen immers niet om mee te jagen doch om geschoten wild af te maken. Niets weerhoudt u er derhalve van ook deze wapens voortaan te bewaren op de schietstand".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), doordat de motivering van het bestreden besluit "de rechtens vereiste feitelijke grondslag (mist)". Het bestreden besluit stelt volgens haar enerzijds, dat er geen bezwaren van openbare orde in hoofde van verzoekster bestaan noch belastende elementen wat betreft haar eigen moraliteit en, anderzijds, dat de partner van verzoekster met wie ze samenwoont zich geregeld schuldig heeft gemaakt aan ernstige misdrijven zodat er voldoende ernstige en concrete redenen zijn die wijzen op een mogelijk gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Verzoekster meent dat deze motivering op een kringredenering berust en dat nergens de criteria worden aangegeven om te bepalen of de openbare orde al dan niet gevaar loopt. Aldus zou het onmogelijk zijn om na te gaan of de verwerende partij terecht tot haar conclusie is gekomen.

Bovendien, zo stelt verzoekster, is de redenering van de verwerende partij in strijd met de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) in zoverre zij stelt dat iemand die samenwoont met een persoon die bepaalde misdrijven heeft gepleegd, niet in aanmerking kan komen voor een vergunning tot het voorhanden hebben van wapens. Uit deze wetsbepalingen zou blijken dat strafrechtelijke veroordelingen niet volstaan om een wapenvergunning in te trekken, maar dat ook bewezen moet worden dat de openbare orde gevaar loopt indien de betrokkene in het bezit van zijn wapens zou blijven. Volgens verzoekster laat de verwerende partij echter na te motiveren waarom de openbare orde gevaar loopt indien haar wapenvergunningen niet zouden worden ingetrokken.

Vervolgens betoogt verzoekster dat enkel tot de intrekking of schorsing van een wapenvergunning kan worden overgegaan op grond van bestaande en concrete elementen die betrekking hebben op de betrokken persoon en die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en onderzocht. In het bestreden besluit zou evenwel geen enkel feitelijk gegeven of karakteristiek element betreffende de persoonlijkheid van de partner van verzoekster worden aangehaald. Daarenboven merkt verzoekster op dat door de lokale politie, voorafgaand aan het advies van de procureur des Konings, geen onderzoek ter plaatse werd uitgevoerd. Volgens verzoekster is het advies van de procureur des Konings om deze reden nietig, en ook omwille van het feit dat dit advies enkel steunt op een vonnis van 31 januari 1973, zonder dat de feiten die eraan ten grondslag lagen onderzocht werden.

5. De verwerende partij licht toe dat de wapenwet een principieel verbod heeft ingesteld op alle vuurwapens en de wapenvergunning of de toelating tot het voorhanden hebben van wapens de uitzondering is. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt volgens haar dat het probleem erin bestaat dat de wapens van verzoekster zich bevinden in de gemeenschappelijke woning met haar partner aan wie het wapenbezit is ontzegd. Hierdoor kan de partner van verzoekster beschikken over de wapens, wat risico's inhoudt, gelet op de aard van diens veroordelingen en van de misdrijven die hij heeft gepleegd.

De verwerende partij wijst er ook op dat het wapenbezit niet automatisch werd ontzegd aan verzoekster, maar slechts na een studie van het gerechtelijk verleden van haar partner op basis van objectieve elementen. Er werd een zorgvuldig onderzoek gevoerd en verzoekster werd tevens gehoord.

De verwerende partij merkt ook op dat het vaststaat dat het wapenbezit aan de partner van verzoekster moest worden ontzegd, aangezien het om een gebonden bevoegdheid gaat. Aldus diende te worden nagegaan hoe dit gegeven te rijmen valt met het wapenbezit van verzoekster. Volgens de

verwerende partij kon uit de gedane vaststellingen worden afgeleid dat de aanwezigheid van wapens in de gemeenschappelijke woning een potentieel gevaar voor de openbare orde inhoudt.

6. Verzoekster dupliceert dat de verwerende partij de in het bestreden besluit gemaakte kringredenering blijft herhalen, doch dat zij geen enkel bewijs aandraagt. Zij stelt dat het verweer een louter algemeen karakter heeft en geen betrekking heeft op de individuele persoon van haar partner. De verwerende partij bewijst volgens haar niet waarom de openbare orde gevaar zou lopen ingeval haar wapenvergunningen niet zouden worden ingetrokken.

Voorts benadrukt verzoekster dat de verwerende partij heeft nagelaten op een aantal argumenten uit haar verzoekschrift te antwoorden. Zij is ook van oordeel dat de verwerende partij minstens impliciet toegeeft dat het bestreden besluit niet gesteund kan zijn op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, aangezien zij het volstrekt overbodig vindt om een onderzoek ter plaatse uit te voeren naar de actuele toestand en persoonlijkheid van de partner van verzoekster.

Ook de stelling dat het bestreden besluit haar wapenbezit louter zou beperken, is volgens verzoekster onjuist en bovendien irrelevant. Het bestreden besluit verwerpt immers het beroep tegen de beslissing van de provinciegouverneur waarbij haar vergunningen werden ingetrokken. De loutere vermelding in het bestreden besluit dat aan verzoekster het wapenbezit kan worden toegekend mits de wapens bewaard worden in een beveiligde ruimte van de schietclub, verandert hier volgens verzoekster niets aan, te meer omdat dit geen oplossing zou zijn voor haar jachtwapens.

Beoordeling

7. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

8. Te dezen blijkt uit de motivering van het bestreden besluit dat het beroep dat verzoekster heeft ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 22 april 2011 tot intrekking van haar wapenvergunningen en van haar recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen omdat haar partner, met wie zij samenwoont, een gevaar kan betekenen voor de openbare orde en veiligheid indien hij toegang zou kunnen krijgen tot de betrokken wapens. De motivering van het bestreden besluit berust op een dubbele vaststelling : op grond van de gerechtelijke antecedenten van de partner van verzoekster wordt vastgesteld dat er "voldoende ernstige en concrete redenen voorhanden (zijn) die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen in hoofde van de heer (...) (...) een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen" en dat "(z)ijn gedrag (...) niet de vereiste waarborgen (biedt) waardoor hij niet kan genieten van het noodzakelijke vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter". Vervolgens wordt vastgesteld dat "(h)et voorhanden hebben van wapens op hetzelfde adres waar de heer (...) verblijft, (...) hoe dan ook (betekent) dat hij toegang kan krijgen tot die wapens,

hetgeen zou indruisen tegen de beslissing van de gouverneur tot weigering van het wapenbezit aan de heer (...) teneinde de openbare orde en veiligheid te vrijwaren".

Het bestreden besluit laat aldus, op een voor verzoekster begrijpelijke wijze, de redenen kennen op grond waarvan het werd genomen. De motivering is ook afdoende, aangezien zij het bestreden besluit kan dragen en er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de inhoud van het besluit en de motivering die als verantwoording voor de beslissing wordt gegeven.

9. Het middel roept vervolgens de vraag op of de verwerende partij wettig heeft kunnen oordelen dat redenen van openbare orde en veiligheid zich tegen de aanwezigheid van wapens in de gemeenschappelijke woning van verzoekster en haar partner verzetten. Die vraag betreft niet de uitdrukkelijke motivering van het besluit, maar wel de verenigbaarheid met de wapenwet.

Overeenkomstig de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de gouverneur, bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing en na advies van de procureur des Konings, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat wapenbezit door de betrokkene betekent voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de partner van verzoekster, naast andere veroordelingen, onder meer een veroordeling heeft opgelopen wegens diefstal. Aangezien dit een veroordeling is wegens een misdrijf vermeld in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet, komt hij overeenkomstig

artikel 11, § 3, 2°, van die wet in geen geval in aanmerking voor een wapenvergunning en werd zijn aanvraag tot het verkrijgen van wapenvergunningen bijgevolg bij besluit van 3 juni 2008 door de gouverneur geweigerd.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 115/2010 van 21 oktober 2010 vastgesteld dat de maatregel waarbij een wapenvergunning wordt geweigerd aan de persoon die is veroordeeld wegens één van de misdrijven in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet tegemoetkomt aan de zorg van de wetgever om te voorkomen dat een vergunning wordt verleend aan personen die veroordeeld zijn voor feiten die de dader of medeplichtige als onbetrouwbaar doen overkomen voor het bezit van een wapenvergunning. Die veroordeling is een vaststaand gegeven dat krachtens de wet het wapenbezit van de betrokkene uitsluit. De verwerende partij hoefde bijgevolg niet tevens aan te tonen dat het wapenbezit in hoofde van de partner van verzoekster een potentieel gevaar voor de openbare orde zou kunnen opleveren. De motieven die desbetreffend in het bestreden besluit worden vermeld, zijn dan ook als overtuigend.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat het advies van de procureur des Konings "nietig" is omdat door de lokale politie geen onderzoek ter plaatse is gevoerd, is een onderzoek ter plaatse naar onder meer de persoon, de gedragingen en het familiaal milieu van verzoekster en haar partner te dezen niet noodzakelijk. De partner van verzoekster kwam immers, omwille van zijn veroordeling wegens een misdrijf als vermeld in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet in geen geval in aanmerking voor een wapenvergunning.

10. De omstandigheid dat verzoekster samenwoont met iemand die op grond van artikel 11, § 3, 2°, juncto artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet geen vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan verkrijgen, is een wettige reden om in het belang van de openbare orde en veiligheid ook aan verzoekster het bezit van wapens in de gemeenschappelijke woning te ontfemen.

11. De in het bestreden besluit aangehaalde feiten volstaan bijgevolg om aan te nemen dat het voorhanden hebben van vuurwapens in de gemeenschappelijke woning een gevaar kan opleveren voor de openbare orde en veiligheid en om te doen begrijpen waarom de wapenvergunningen van verzoekster alsmede haar recht om wapens in de gemeenschappelijke woning voorhanden te hebben, worden ingetrokken.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, doordat geen enkel element wordt bijgebracht waaruit kan worden afgeleid dat er mogelijk gevaar voor de openbare orde bestaat.

Volgens verzoekster blijkt zelfs het tegendeel uit het feit dat verscheidene wapens op haar naam waren geregistreerd en er zich nooit enig probleem heeft voorgedaan, noch wat verzoekster noch wat haar partner betreft. Geen van hen heeft ooit feiten gepleegd die een gevaar voor de openbare orde zouden uitmaken, evenmin hebben tussenkomsten van de politie plaatsgevonden in het gezin. Door hiermee geen rekening te houden en alleen acht te slaan op het bestaan van bepaalde vonnissen zonder de onderliggende feiten te onderzoeken, meent verzoekster dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel schendt.

13. De verwerende partij antwoordt dat het redelijkheidsbeginsel niet geschonden is, aangezien het bestreden besluit rekening houdt met de vonnissen ten laste van de partner van verzoekster, de regelmaat van en de aard van de misdrijven en de beoordeling ervan door de rechtbanken. Op basis daarvan is besloten dat er een gevaar bestaat voor de openbare orde wanneer de partner van verzoekster in aanraking zou komen met wapens, in het bijzonder als die wapens in

zijn huis bewaard worden. Dat verzoekster verplicht wordt haar wapens op een andere plaats te bewaren, is volgens de verwerende partij een volstrekt redelijke beoordeling waarbij zij haar discretionaire bevoegdheid niet te buiten gaat.

14. In haar memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster dat niet is nagegaan of haar partner "hic et nunc" een gevaar voor de openbare orde zou kunnen betekenen. De verwerende partij heeft zich immers beperkt tot de kennisname van de veroordelingen van haar partner en heeft niet nagegaan of die feiten bij de beoordeling van verzoeksters vergunningen nog nuttig en relevant waren.

Daarnaast wijst verzoekster nog op het onberispelijk verleden van haar partner als wapenbezitter als een gunstig gegeven waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Beoordeling

15. Er kan slechts sprake zijn van de schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing, waarvan vastgesteld wordt dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen.

16. Uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat aan de samenwonende partner van verzoekster het bezit van wapens is ontzegd. Het is dan ook niet onredelijk dat de aanwezigheid van wapens in de gemeenschappelijke woning als een risico voor de openbare orde en veiligheid wordt beschouwd. De verwerende partij kon dan ook op grond van de bevoegdheid die haar door de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet is toegekend, wettig beslissen de vergunningen van verzoekster en haar recht tot het bezit van

wapens in te trekken. Het feit dat er zich in het verleden geen problemen hebben voorgedaan, doet daaraan geen afbreuk.

Ook heeft de verwerende partij aan verzoekster voorgesteld om haar het recht op wapenbezit toe te staan, maar dan op voorwaarde dat zij haar wapens niet thuis bewaart maar bij een erkend persoon of in een beveiligde ruimte van een schietstand. Gelet op het verbod van wapenbezit dat geldt voor de partner van verzoekster, met wie zij samenwoont, en het potentieel gevaar voor de openbare orde, is dat voorstel niet onredelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

17. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het motiveringsbeginsel, doordat de verwerende partij niet of niet afdoende heeft geantwoord op de argumenten in haar beroepschrift.

Zo wordt volgens verzoekster niet geantwoord op haar argument dat de wapens niet ter beschikking van haar partner zouden liggen, dat zij de wapens bewaarde in een kluis waar zij alleen toegang tot had en dat de politie dit ter plaatse had kunnen onderzoeken.

Voorts merkt zij op dat haar partner in 2006 uitdrukkelijk toestemming diende te verlenen om de wapens thuis te bewaren en de provinciegouverneur er bijgevolg van op de hoogte was dat zij op hetzelfde adres woonden. De gouverneur zag daar toen geen beletsel in om haar een wapenvergunning toe te kennen en sindsdien is de situatie niet veranderd. Verzoekster, die de voorbije jaren aanzienlijk in haar wapenbezit heeft geïnvesteerd, meent dat haar goede trouw aldus werd verschalkt. Zij ziet in dat

vermogensverlies een inbreuk op artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna : EVRM). Het bestreden besluit zou geen antwoord bevatten op dit argument.

Ook wordt volgens haar niet geantwoord op haar argument dat zij en haar partner nooit voor enig gewelddelict of voor inbreuken op de wapenwet werden veroordeeld.

Ten slotte wordt volgens verzoekster evenmin geantwoord op haar argument dat zij een sportschutterslicentie, een Vlaams en een Duits jachtverlof en een Europese vuurwapenpas bezit.

Door geen rekening te houden met deze argumenten, meent zij dat de verwerende partij haar beslissing niet afdoende en niet naar redelijkheid heeft gemotiveerd.

18. De verwerende partij verwijst vooreerst naar haar antwoord op het eerste middel. Zij voegt daaraan toe dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissing een antwoord moet bevatten op alle argumenten en middelen die werden opgeworpen in de beroepsakte, doch wel dat in de beslissing alle motieven die de beslissing schragen moeten worden teruggevonden.

Zij betoogt voorts dat het bestreden besluit steunt op de vaststelling dat als gevolg van het samenwonen de toegang voor de partner van verzoekster tot de in de woning bewaarde wapens veel groter is. Deze vaststelling, samen met de overweging dat verzoekster haar wapens op een andere plaats dan thuis kan bewaren, schaadt volgens de verwerende partij geenszins de belangen van verzoekster, aangezien zij haar hobby nog steeds kan beoefenen.

19. Verzoekster repliceert dat uit het niet-beantwoorden van haar argumenten kan worden afgeleid dat de verwerende partij deze aanvaardt. Volgens

verzoekster erkent de verwerende partij aldus dat de provinciegouverneur bij de toekenning van haar vergunningen in 2006 expliciet heeft geoordeeld dat er in hoofde van haar partner geen enkel gevaar voor de openbare orde bestond.

Beoordeling

20. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht, sluit het middel nauw aan bij het eerste middel.

Zoals bij de beoordeling van het eerste middel is vastgesteld, heeft de formele motiveringsplicht tot doel de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft het aan te vechten met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Die verplichting heeft echter een meer beperkte draagwijdte dan de motiveringsverplichting die geldt voor jurisdictionele beslissingen, zoals bepaald in artikel 149 van de Grondwet. Anders dan een rechtscollege moet het bestuur niet alle door partijen opgeworpen argumenten onderzoeken en beantwoorden. Het volstaat dat de beslissing de draagkrachtige redenen opgeeft die haar ondersteunen. Wanneer evenwel een beslissing wordt genomen in het kader van een georganiseerde administratieve beroepsprocedure dient het bestuur de argumenten van het bezwaarschrift terdege in overweging te nemen, opdat het recht van beroep zinvol zou zijn. De formele motiveringsplicht vereist echter niet dat het bestuur op elk van de in beroep aangevoerde bezwaren antwoordt, maar uit de beslissing over het beroep moet wel blijken dat de argumentatie daadwerkelijk in de besluitvorming werd betrokken en waarom de in beroep opgeworpen argumenten niet werden aanvaard.

21. Te dezen blijkt uit de motivering van het bestreden besluit dat de wapenvergunningen van verzoekster evenals haar recht om vuurwapens voorhanden te hebben werden ingetrokken, omdat de verwerende partij van

oordeel was dat redenen van openbare orde en veiligheid zich verzetten tegen de aanwezigheid van wapens in de woning die verzoekster deelt met iemand aan wie het wapenbezit krachtens de wet is ontzegd. Uit die motieven blijkt op voldoende duidelijke wijze waarom de argumenten van verzoekster tegen het verbod om wapens in de gemeenschappelijke woning voorhanden te hebben niet aanvaard zijn. Het feit dat verzoekster over een Vlaams en een Duits jachtverlof beschikt, is niet relevant, aangezien het bezit van vuurwapens hoe dan ook slechts kan worden toegestaan wanneer dit geen gevaar oplevert voor de openbare orde.

Met betrekking tot het argument dat het bestreden besluit het eigendomsrecht van verzoekster zou miskennen, wordt opgemerkt dat in het bestreden besluit is vermeld dat zij haar jachtwapens heeft verkocht en dat de overige waren gestolen. Er wordt eveneens aan verzoekster toegestaan dat zij haar wapens onderbrengt in een schietclub. Verzoekster heeft dit voorstel echter niet aanvaard.

22. In zoverre zij de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wordt verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

23. In een vierde middel voert verzoekster aan dat uit het verloop van de procedure voor de federale wapendienst zou blijken dat de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Volgens haar was het nutteloos om een tweede maal advies te vragen aan de procureur des Konings te Turnhout, aangezien deze reeds op 28 oktober 2010 advies had uitgebracht en het tweede advies dan ook het eerste bevestigt. Verzoekster merkt ook op dat het tweede advies drie maanden

op zich heeft laten wachten en dat de federale wapendienst pas op 15 september 2011 een afschrift van de vonnissen heeft aangevraagd.

Verzoekster stelt vervolgens vast dat het bestreden besluit buiten de door artikel 30, tweede lid, van de wapenwet voorgeschreven termijn van zes maanden is genomen, zonder dat gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om die termijn overeenkomstig artikel 31, tweede lid, van die wet bij gemotiveerde beslissing te verlengen. Het bestreden besluit werd volgens haar in elk geval niet genomen binnen een redelijke termijn en is aldus in strijd met artikel 6.1 van het EVRM.

Ten slotte voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

24. De verwerende partij antwoordt dat verzoekster niet aangeeft waarom het inwinnen van een tweede advies tot de vernietiging van het bestreden besluit moet leiden.

Wat betreft het niet-eerbiedigen van de beslissingstermijn van zes maanden, merkt de verwerende partij op dat die termijn wel degelijk werd verlengd en dat dit een termijn van orde is waarbij de wet niet aangeeft welk gevolg moet worden verbonden aan het overschrijden van die termijn met enkele dagen.

Ten slotte werpt de verwerende partij op dat het bestreden besluit geen justitiële beslissing is die onder artikel 6 van het EVRM valt. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de redelijke termijnvereiste, toont zij volgens de verwerende partij niet aan dat zij door de overschrijding van de redelijke termijn werd benadeeld.

25. Verzoekster dupliceert dat geen enkele wettekst voorschrijft dat in beroep opnieuw een advies dient te worden gevraagd aan de procureur des

Konings. Zij meent dat zij duidelijk nadeel heeft ondervonden tengevolge van de onverantwoorde en buitensporige vertraging bij de behandeling van haar zaak.

Volgens verzoekster is het bestreden besluit wel degelijk een justitiële beslissing aangezien de intrekking van haar vergunningen dient te worden beschouwd als een sanctie. Zij verwijst in dat verband naar de omzendbrief van 29 oktober 2010 over de toepassing van de wapenwetgeving.

Beoordeling

26. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat verzoekster in essentie de schending aanvoert van de redelijketermijneis.

27. Uit het ontbreken van een wettelijke verplichting om het advies van de procureur des Konings in te winnen, wordt niet afgeleid dat dergelijk advies niet nuttig kan zijn en niet kan bijdragen tot een zorgvuldige besluitvorming. De federale wapendienst handelt niet onwettig door de procureur des Koning opnieuw om advies te vragen.

28. Artikel 30, tweede lid, van de wapenwet verplicht de minister van Justitie of zijn gemachtigde om over het beroep tegen de beslissing van de gouverneur uitspraak te doen binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift.

Artikel 31, tweede lid, van de wapenwet bepaalt dat de voorgeschreven termijnen waarbinnen de gouverneur of de minister van Justitie een beslissing moeten nemen, op straffe van nietigheid, alleen kunnen worden verlengd bij gemotiveerde beslissing.

Te dezen heeft verzoekster bij de minister van Justitie een beroep ingesteld met een aangetekend verzonden verzoekschrift van 19 mei 2011. Met een

brief van 26 mei 2011 bevestigt de verwerende partij de ontvangst van het verzoekschrift.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, heeft de verwerende partij overeenkomstig artikel 31, tweede lid, van de wapenwet de termijn van zes maanden op gemotiveerde wijze verlengd. Bij aangetekende brief van 22 november 2011 werd aan verzoekster immers het volgende meegedeeld :

"Aangezien het dossier pas volledig is na uitoefening van het mondelinge hoorrecht en eventuele ontvangst van bijkomende middelen ingevolge lezing van het dossier door uw cliënte, dient de termijn om haar dossier af te handelen, te worden verlengd met een termijn van zes maanden".

Dit betekent dat de beslissingstermijn afliep op 26 mei 2012, terwijl het bestreden besluit dateert van 14 juni 2012.

De termijnen waarin de artikelen 30 en 31 van de wapenwet voorzien zijn bij ontstentenis van een uitdrukkelijk in de wet voorziene sanctie, termijnen van orde.

In de mate dat verzoekster zich beroept op de schending van de redelijke termijn, stelt de Raad van State vast dat de overschrijding van de voorgeschreven termijn met negentien dagen bezwaarlijk als buitensporig kan worden beschouwd. Verzoekster maakt overigens ook niet concreet aannemelijk dat zij door die vertraging werd benadeeld.

29. Wat betreft de vermeende schending van artikel 6.1 van het EVRM, zijn de waarborgen van dit artikel in beginsel enkel van toepassing op jurisdictionele procedures, en niet op administratieve procedures waarbij door een orgaan van het actief bestuur uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep en waartegen een jurisdictioneel beroep openstaat bij een rechterlijke instantie die, zoals de Raad van State, beantwoordt aan de vereisten van artikel 6.1 van het EVRM.

Het vierde middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

30. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van onder meer het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt hierbij dat het feit dat haar partner een veroordeling heeft opgelopen als bedoeld in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet, het bestreden besluit niet kan verantwoorden, aangezien die veroordeling dateert van 39 jaar geleden en hij sedert 1994 geen enkele correctionele veroordeling heeft opgelopen. Zij merkt op dat dit middel in het bestreden besluit niet beantwoord werd.

31. De verwerende partij antwoordt dat in de wapenwet geen onderscheid wordt gemaakt naargelang de ouderdom van de vonnissen en de arresten die zijn uitgesproken, dat de weigering het resultaat is van een gebonden bevoegdheid van de overheid en dat het niet onredelijk is om rekening te houden met het uitgangspunt van de wetgever dat veroordeelde personen nooit een wapenvergunning kunnen verkrijgen.

32. In haar memorie van wederantwoord betwist verzoekster dat de wapenwet geen onderscheid maakt naargelang de ouderdom van de veroordeling. Zij meent dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat met dat gegeven wel degelijk rekening moet worden gehouden. In dat verband wijst zij op arrest nr. 161.217 van 11 juli 2006, waarvan zij in haar laatste memorie benadrukt dat dit betrekking heeft op een persoon, veroordeeld voor verschillende misdrijven als vermeld in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet.

Zij verwijst eveneens naar het arrest van de Raad van State nr. 214.493 van 7 juli 2011 waaruit zij afleidt dat inzake wapens "feiten ooit hun belang verliezen".

Beoordeling

33. Anders dan verzoekster aanvoert, onzegt de wapenwet het wapenbezit aan personen die tot één van de misdrijven vermeld in artikel 5, § 4, 2°, van die wet zijn veroordeeld, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt naargelang het tijdstip waarop die misdrijven zijn gepleegd of waarop de veroordeling hiervoor is uitgesproken. De kritiek van verzoekster dat in het bestreden besluit rekening wordt gehouden met een veroordeling van 39 jaar geleden is derhalve een kritiek op de wet.

Het door verzoekster aangehaalde arrest nr. 161.217 van 11 juli 2006 kan met onderhavige zaak niet worden vergeleken aangezien daarin toepassing is gemaakt van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie en het niet een veroordeling betrof doch een opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van vijf jaar.

Het arrest van de Raad van State nr. 214.493 van 7 juli 2011, waarnaar verzoekster ook verwijst, is evenmin relevant aangezien voornoemd arrest betrekking heeft op veroordelingen wegens andere misdrijven dan die welke krachtens de wapenwet het verbod op wapenbezit tot gevolg hebben.

Het vijfde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien december tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin